

RESSÒ DE LA PARAULA

La litúrgia del perdó

Pel que anem dient sobre la reconciliació, no és que jo atorgui el perdó, sinó que el perdó, abans de donar-lo, s'ha de rebre. Més encara, ni tant sols perdono o reconcilio, sinó que només faig partícip al germà, que potser m'ha ofès, del perdó i la reconciliació que Déu m'ha concedit. Jo no sóc millor que el germà, si més no, sóc com ell. Si segueixo vivint és perquè Déu m'estima, i per molt que jo sigui dolent, feble o ignorant, Ell roman oferint-me el seu perdó.

Totes aquestes vivències, i d'altres també importants, es concentren en la litúrgia, en el sagrament. L'anomenat tradicionalment «Sagrament de la Confessió», amb més propietat «Sagrament de la Reconciliació», és font inesgotable de recuperació i revifament de la vida, en un mateix, en l'Església i en el món.

Potser algun dia parlarem de totes les qüestions que s'aixequen al voltant d'aquest sagrament. Moltes d'aquestes qüestions tenen la seva resposta en tot el que hem anat parlant a propòsit de la litúrgia: el perquè de la litúrgia, el que demana, el seu llenguatge, la presència de la comunitat, la seva relació amb la vida, la participació... Aquí només voldríem recordar que l'Església, en tant que comunió del Poble de Déu, que viu del seu amor perdonador, és alhora el lloc d'aquest mateix perdó ofert visiblement (sacramentalment) a tothom. Així ho va voler Jesús.

Les conseqüències d'aquest fet no les havia abastat personalment amb tota la seva profunditat, fins quan vaig haver d'explicar, davant una assemblea ben qualificada, el significat teològic i espiritual de la paraula «Jo» en la fórmula de l'absolució sacramental, que diu el prevere: «Jo t'absolc dels teus pecats».

Podem pensar que o bé és sublim, o bé és blasfem. Perquè el «jo» és, en primer lloc, el del prevere que dóna l'absolució, i això resulta esgarrifós, si mirem que la seva persona pot estar carregada de misèries de tot tipus, com qualsevol altre germà. Alhora, aquest «jo» és el de Jesucrist vivent en el seu Poble, en el seu Cos, en la seva Esposa, que és l'Església. La qual cosa no deixa d'escandalitzar a alguns, com a aquells fariseus que titllaren de blasfem a Jesús quan digué al paralític: «Fill, et són perdonats els pecats» (Mc 2,5). La mediació «massa humana» de l'acció de Déu sempre escandalitzarà. La litúrgia del Sagrament de la Reconciliació posa de manifest que:

- El perdó s'ha de demanar personalment i amb molta senzillesa.
- El perdó ens arriba, regalat, per mitjans tan humans i dèbils, com la humanitat de Jesús o, fins i tot, pecadora, com la nostra. Déu no se n'avergonyeix.
- El perdó és un vessament, per sobreabundància, de l'amor que Déu ha atorgat a la humanitat redimida, que és l'Església, el seu Poble.

La litúrgia del Sagrament del Perdó manifesta moltes altres coses. Una d'elles, de no menor importància, és l'alegria. I amb l'alegria una nova mirada en el món, que tanta falta ens fa.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

Viatge del Sant Pare a Terra Santa

Del 8 al 15 del proper mes de maig el Sant Pare té previst visitar Terra Santa. El viatge inclourà visites a Jordània, Israel i també als territoris de l'autoritat palestina. Fou el mateix Sant Pare qui ho va confirmar el passat 12 de febrer, en el moment de rebre, a la Sala del Consistori del Vaticà, als membres de la Conferència de Presidents de les principals organitzacions jueves americanes: «Estic preparant la meua visita a Israel», va dir Benet XVI. Assistiren a l'acte —moment que recull la foto— uns 60 representants jueus, encapçalats pel President de la Conferència, Alan Solow.

GLOSSA

Preguem junts: passa-ho!

La meua primera experiència amb la comunitat de Taizé va ser a la trobada de joves de l'any 2000, a Barcelona. Jo tenia deu anys i el moviment que es generà em va impressionar fortament. L'acollida de joves a casa nostra, les pregàries al gimnàs de l'escola,... L'Esperit, aplegant tanta gent diversa, em va fer pensar que l'amor de Déu era quelcom gran, capaç d'unir-nos a tots els homes i dones. Uns quants anys després vaig anar a Taizé i, allà, l'experiència va ser profunda. La pregària em va fer mirar dintre meu per trobar aquest amor de Déu Pare, tan immens que em feia sentir germà dels que al meu voltant també pregaven amb els mateixos càntics. Fa unes setmanes, en saber que el germà Hèctor pararia a la nostra comunitat cristiana, hi he volgut ser present per tal de pregar i dir amb la meua oració i la meua presència que el Regne de Déu és possible si el diàleg, la comprensió, la tolerància, la compassió, l'alegria... són el nostre pa de cada dia. I com va dir el germà Hèctor: Mentre la fraternitat es fa a molts llocs del món, preguem junts al Senyor». Un jove de divuit anys descrivia així la seva experiència de pregària.

Ens podríem fer un seguit de reflexions després de la lectura d'aquest itinerari personal i a partir del que descriu. El que es diu no s'improvisa ni és

conseqüència només d'un moment emocionant. Darrera hi ha un procés que ha portat a una experiència personal de trobament, hi ha unes persones que han estat testimoni i mediació i una comunitat que ha agombolat el procés. Tot ha contribuït a fer de la pregària una experiència treballada de fe i d'amor, de comunió generosa i de fraternitat entre persones; de relació amb Déu, per entrar en amistat amb Ell, per sentir la seva proximitat i el seu acolliment; una experiència personal de diàleg amorós amb el Pare, d'estimar i ser estimat, de deixar pregar l'Esperit en el propi interior i de posar-se en les seves mans, de sentir la mirada amorosa de la Mare de Déu. Fer de la pregària un temps d'estada amb Jesús, que Ell m'aculli, m'escolti i m'ensenyi... Fer de la pregària un temps d'apropament humil, reconeixent la pròpia petitesa. Temps en què tot és gràcia i lloança.

I donar testimoni de pregària: en la celebració de l'eucaristia, en les pregàries comunitàries, en les familiars... i en el nostre quotidià, quan som capaços de cloure aquella conversa amb la persona necessitada d'afecte i comprensió amb un «pregaré per tu. Lloa el Senyor, ànima meua.» (Sl 146,1). Preguem junts: passa-ho!

Enric Puig Jofra, SJ

Pelegrinatge jove a Terra Santa

Del 16 al 24 de juliol de 2009, Pelegrinatge jove a Terra Santa, organitzat pel Secretariat Interdiocesà de Joventut de Catalunya i Balears (SIJ). Nou dies per seguir les petjades de Jesús de Natzaret i per trobar-se amb les comunitats cristianes de Palestina. Places limitades. Informació: a la Delegació de Joventut de cada bisbat.

DIUMENGE V DE QUARESMA

▶ Lectura del llibre de Jeremies (Jr 31,31-34)

Vindran dies, diu l'oracle del Senyor, que pactaré amb el casal d'Israel i amb el casal de Judà una aliança nova. No serà com l'aliança que vaig pactar amb els seus pares el dia que els vaig donar la mà per fer-los sortir del país d'Egipte; aquella aliança, ells la van trencar, tot i que jo era el seu amo, diu l'oracle del Senyor.

L'aliança que jo pactaré després d'aquells dies amb el casal d'Israel serà aquesta, diu l'oracle del Senyor: Posaré la meua llei en el seu interior, l'escriuré en els seus cors. Llavors jo seré el seu Déu, i ells seran el meu poble. No caldrà que s'instrueixin l'un a l'altre dient: «Coneixeu qui és el Senyor», perquè tots em coneixeran; del més petit al més gran, diu l'oracle del Senyor, ja que els perdonaré la culpa i no recordaré més el seu pecat.

▶ Salm responsorial (50)

R. Déu meu creu en mi un cor ben pur.

Compadiu-vos de mi, Déu meu, vós que estimeu tant; / vós que sou tan bo, esborreu les meves faltes; / renteu-me ben bé de les culpes, / purifiqueu-me dels pecats. R.

Déu meu, creu en mi un cor ben pur, / feu renéixer en mi un esperit ferm. / No em llenceu de la vostra presència, / ni em prengueu el vostre esperit sant. R.

Torneu-me el goig de la vostra salvació, / que em sostingui un esperit magnànim. / Ensenyaré els vostres camins als pecadors, / i tornaran a vós els qui us han abandonat. R.

▶ Lectura de la carta als cristians hebreus (He 5,7-9)

Germans, Jesús, durant la seva vida mortal, s'adreça a Déu, que el podia salvar de la mort, pregant-lo i suplicant-lo amb grans clams i amb llàgrimes. Déu l'escoltà per la seva submissió. Així, tot i que era el Fill, aprenqué en els sofriments què és obeir, i un cop consagrat sacerdot es convertí en font de salvació eterna per a tots els qui se li sotmeten.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 12,20-33)

En aquell temps, alguns d'entre els grecs que havien pujat a Jerusalem per adorar Déu en ocasió de la festa, anaren a trobar Felip, que era de Betsaida de Galilea i li pregaven: «Senyor, voldríem veure Jesús». Felip anà a dir-ho a Andreu i tots dos ho digueren a Jesús. Jesús els respongué: «Ha arribat l'hora que el Fill de l'home serà glorificat. Us ho dic amb tota veritat: si el gra de blat, quan cau a terra, no mor, queda sol, però si mor, dona molt de fruit. Els qui estimen la seva pròpia vida la perden; els qui no l'estimen en aquest món, la guarden per a la vida eterna. Si algú es vol fer servidor meu, que em segueixi, i s'estarà on jo m'estic. El Pare honorarà els qui es fan servidors meus.

En aquests moments em sento torbat. Què he de dir? Pare salveu-me d'aquesta hora? No, és per arribar en aquesta hora que jo he vingut. Pare, glorifiqueu el vostre nom». Una veu va dir del cel estant: «Ja l'he glorificat, però encara el glorificaré». La gent que ho sentí deia que havia estat un tro; d'altres deien que un àngel li havia parlat. Jesús els digué: «No és per mi que s'ha sentit aquesta veu, és per vosaltres. Ara és el moment que aquest món serà condemnat. Ara el sobirà d'aquest món serà expulsat, i jo, quan seré enlairat damunt la terra, atrauré tothom cap a mi». Deia això indicant com havia de ser la seva mort.

▶ Lectura del libro de Jeremías (Jr 31,31-34)

«Mirad que llegan días —oráculo del Señor— en que haré con la casa de Israel y la casa de Judá una alianza nueva. No como la alianza que hice con sus padres, cuando los tomé de la mano para sacarlos de Egipto: ellos quebrantaron mi alianza, aunque yo era su Señor —oráculo del Señor—. Sino que así será la alianza que haré con ellos, después de aquellos días —oráculo del Señor—: Meteré mi ley en su pecho, la escribiré en sus corazones; yo seré su Dios, y ellos serán mi pueblo.

Y no tendrá que enseñar uno a su prójimo, el otro a su hermano, diciendo: "Reconoce al Señor." Porque todos me conocerán, desde el pequeño al grande —oráculo del Señor—, cuando perdone sus crímenes y no recuerde sus pecados.»

▶ Salmo responsorial (50)

R. Oh Dios, crea en mí un corazón puro.

Misericordia, Dios mío, por tu bondad, / por tu inmensa compasión borra mi culpa; / lava del todo mi delito, / limpia mi pecado. R.

Oh Dios, crea en mí un corazón puro, / renuévame por dentro con espíritu firme; / no me arrojes lejos de tu rostro, / no me quites tu santo espíritu. R.

Devuélveme la alegría de tu salvación, / afiánzame con espíritu generoso: / enseñaré a los malvados tus caminos, / los pecadores volverán a ti. R.

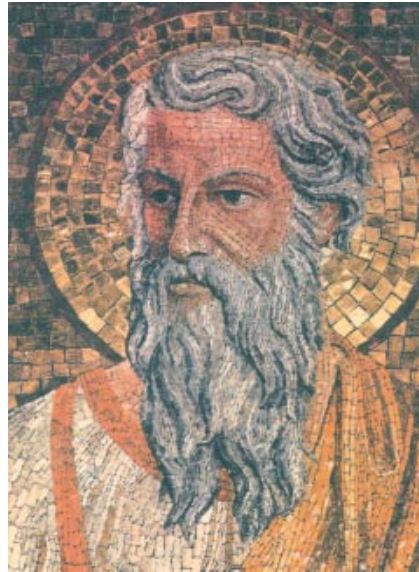
▶ Lectura de la carta a los hebreos (He 5,7-9)

Cristo, en los días de su vida mortal, a gritos y con lágrimas, presentó oraciones y súplicas al que podía salvarlo de la muerte, cuando en su angustia fue escuchado. Él, a pesar de ser Hijo, aprendió, sufriendo, a obedecer. Y, llevado a la consumación, se ha convertido para todos los que le obedecen en autor de salvación eterna.

▶ Lectura del santo evangelio según san Juan (Jn 12,20-33)

En aquel tiempo, entre los que habían venido a celebrar la fiesta había algunos griegos; éstos, acercándose a Felipe, el de Betsaida de Galilea, le rogaban: «Señor, quisiéramos ver a Jesús.» Felipe fue a decirselo a Andrés; y Andrés y Felipe fueron a decirselo a Jesús. Jesús les contestó: «Ha llegado la hora de que sea glorificado el Hijo del hombre. Os aseguro que si el grano de trigo no cae en tierra y muere, queda infecundo; pero si muere, da mucho fruto. El que se ama a sí mismo se pierde, y el que se aborrece a sí mismo en este mundo se guardará para la vida eterna. El que quiera servirme, que me siga, y donde esté yo, allí también estará mi servidor; a quien me sirva, el Padre lo premiará.

Ahora mi alma está agitada, y ¿qué diré?: Padre, líbrame de esta hora. Pero si por esto he venido, para esta hora. Padre, glorifica tu nombre.» Entonces vino una voz del cielo: «Lo he glorificado y volveré a glorificarlo.» La gente que estaba allí y lo oyó decía que había sido un trueno; otros decían que le había hablado un ángel. Jesús tomó la palabra y dijo: «Esta voz no ha venido por mí, sino por vosotros. Ahora va a ser juzgado el mundo; ahora el Príncipe de este mundo va a ser echado fuera. Y cuando yo sea elevado sobre la tierra atraeré a todos hacia mí.» Esto lo decía dando a entender la muerte de que iba a morir.

Sant Pau.
Mosaic de Sant Pau Extramurs (Roma)

COMENTARI

L'alliberament de la trampa de l'egolatria

Aquests darrers temps es parla molt de la necessitat de l'autoestima. Tanmateix, sovint confonem l'amor a la vida que portem dins, condició de possibilitat per estimar els altres i al Déu de la vida, amb l'egolatria o adoració cega de l'autoimatge i dels propis capricis. Aquesta confusió deteriora la relació amb els altres, bloqueja el projecte de Déu i acaba, fins i tot, per deteriorar la mateixa autoestima.

L'evangeli d'avui ens dona la clau de l'autoestima quan, amb senzillesa, proclama: «qui vulgui salvar la seva vida la perdrà... el qui la perdi per

l'evangeli, la trobarà». L'egolatria acaba podrint-se per falta d'aire fresc. En canvi, viure en el Crist, ens porta a morir «com el gra de blat que cau a terra», però d'aquesta unió amb Déu, brolla la vida en plenitud.

La promesa, feta de part de Déu pel profeta Jeremies, de «posar la seva llei al nostre cor», es fa realitat concreta en l'experiència de la vida nova, edificada en les benaurances. L'ego ens tanca dins d'una presó i ens ofega. L'amor, en canvi, allibera i dona aire fresc a la vida. Tots en sortim ben parats, perquè, aquesta manera de viure, fa bé als altres

però encara resulta molt més positiva per a nosaltres mateixos. A més a més, obre un camí planer vers la tendresa de Déu i, com a conseqüència, ens ajuda a assolir el sentit de la vida.

Per això, quan hem conegut l'evangeli i ens hem emmirallat en ell, mai més podem restar indiferents al Crist. I és que continua essent veritat que Jesús de Natzalet, enlairat a la creu, segueix atraient tothom qui el mira des del dolor del món... La mort de Jesús és el moment més diví de la història.

Ramon Prat i Pons

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

■ **Dilluns** (litúrgia hores: 1a setm.): Dn 13,1-9.15-17.19-30. 33-62 / Sl 22 / Jn 8,1-11. ■ **dimarts**: Nm 21,4-9 / Sl 101 / Jn 8,21-30. ■ **dimecres**: Dn 3,14-20.91-92.95 / Dn 3,52-56 / Jn 8,31-42 ■ **dijous**: Gn 17,3-9 / Sl 104 / Jn 8,51-59. ■ **divendres**: Jr 20,10-13 / Sl 17 / Jn 10,31-42. ■ **dissabte**: Ez 37,21-28 / Jr 31,10-13 / Jn 11,45-56. ■ **diumenge** vinent, Diumenge de Rams (lit. hores: 2a setm.): Processó: Mc 11,1-10 (o bé: Jn 12,12-16). Missa: Is 50,4-7 / Sl 21 / Fl 2,6-11 / Mc 14,1-15,47.

SÍNODE SOBRE LA PARAULA DE DÉU

La Bíblia i el poble jueu

Quan s'acosta ja la Setmana Santa és oportú recordar el que el Sínode 2008 va dir sobre el poble jueu: «Pels camins del món la Paraula divina genera en nosaltres, els cristians, un trobament intens amb el poble jueu, al qual estem íntimament units a través del reconeixement comú i de l'amor per les Escripures de l'Antic Testament i perquè d'Israel, "com a home, ha sortit el Crist" (Rm 9,5)» (Missatge, 14).

L'Antic Testament il·lumina el misteri de Déu i el misteri de l'home, tenen tresors de reflexió i moral i «tracen el llarg itinerari de la història de la salvació fins al seu ple acompliment i il·lustren amb vigor l'encarnació de la Paraula divina en les vicissituds humanes». En una paraula, aju-

da a comprendre el Crist, que va venir a donar compliment a la Llei i als Profetes (Mt 5,17). Per això s'afirma que «la comprensió jueva de la Bíblia pot ajudar a l'entesa i a l'estudi de les Escripures pels cristians» (Prop. 52).

De fet, per primera vegada en la història dels 22 sínodes episcopals celebrats fins al present, assistí a aquest del 2008, entre els «delegats fraterns», un observador jueu, el gran rabí de Haifa (Israel) Shear-Yashuv Cohen, que el 6 d'octubre va parlar a l'assemblea sobre la Bíblia en la religió jueva, remarcant d'una manera molt emotiva el lloc central que aquesta té en la litúrgia i en la vida de la comunitat jueva.

Dr. Salvador Pié-Ninot

CIVILITZACIÓ DE LA CONVIVÈNCIA

Europa i el cristianisme

El nostre món europeu és laic i pluralista, però té una relació particular amb el cristianisme, que no és només una arrel històrica, sinó també la vivència de milions d'uropeus. En el debat sobre la Constitució europea, vaig manifestar la meua convicció que no havíem de tenir por de recordar el cristianisme. No es va entendre que, per a Europa, era l'hora del *ressourcement*, és a dir, de retrobar les pròpies fonts.

Afirmar això no neix de la voluntat de confessionalitzar-la, sinó de la constatació que hi ha buits i de la recerca d'orientació profunda. Com pot parlar al cor dels europeus una Europa que no recorda? D'altra banda, la referència al cristianisme hauria parlat en profunditat a Europa.

Hem de tenir la valentia de situar els debats sobre la identitat en un marc menys marcat pel tradicional provincialisme nacional amb els seus prejudicis. Olivier Clément, un europeu capaç de sintonitzar profundament amb la cultura occidental i la sensibilitat oriental, ha escrit que hi ha un objectiu fonamental: «Convocar l'espiritualitat en el cor de la cultura europea».

La gran tradició religiosa europea recorda la dimensió espiritual de l'home, la vida del qual també és un misteri. Aquest sentit del misteri, a través del qual el creient assoleix Déu, no limita gens la llibertat, sinó que més aviat afirma la profunditat de la vida humana, tal com escrivia en plena Segona Guerra Mundial el gran teòleg Henri de Lubac.

En la història europea s'ha concebut sovint la llibertat com a emancipació del món de la fe. Però el cristianisme europeu també és història de llibertat. Només hem de pensar, parlant del segle xx, en el Vaticà II i en la història dels moviments cristians que van ajudar a consolidar la democràcia a diversos països europeus.

Andrea Riccardi

(*Convivre*, Ed. RBA Llibres, Barcelona 2007)

SANTORAL

29. ✚ Diumenge V de Quaresma. Sant Ciril, diaca i mr.; sant Eustaci, abat; santa Beatriu de Silva, vg., a Toledo.

30. Dilluns. Sant Quirí, tribú romà mr., pare de Balbina; sant Règul, bisbe; sant Joan Clímac, abat.

31. Dimarts. Sant Benjamí, diaca i mr. (424) a Pèrsia; sant Amós, profeta; santa Balbina, vg. romana i mr.; beat Amadeu (†1472), duc de Savoia.

1. Dimecres. Sant Venanci, bisbe i mr.; sant Hug, bisbe; santa Teodora, mr.; beat Nuño Álvares Pereira, rel. carmelità.

2. Dijous. Sant Francesc de Pàola (1416-1507), ermità, fund. Mínims (CR); santa Maria Egipcíaca, penitent.

3. Divendres. Sant Sixt I, papa, mr.; sant Nicetas, abat.

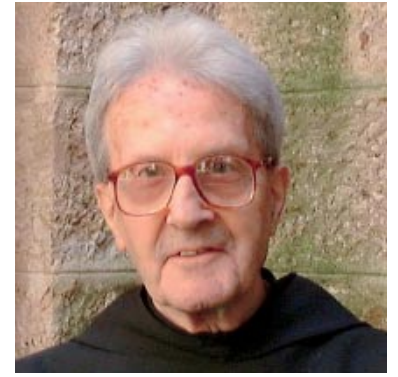
4. Dissabte. Sant Plató, abat; sant Benet de Palerm, rel. franciscà.

INTENCIONS DEL SANT PARE (abril)

General: Perquè el Senyor beneeixi el treball dels agricultors amb collites abundants, sensibilitzi les nacions riques enfront del drama de la fam en el món.

Missionera: Perquè els cristians que treballen als territoris on són més tràgiques les condicions dels pobres, dels febles i dels nens, siguin signe d'esperança amb el seu intrèpid testimoni de l'Evangeli de solidaritat i d'amor.

ENTREVISTA

► GREGORI ESTRADA

Pregàries de la litúrgia

El P. Gregori Estrada, OSB, és un estudiós de la música. Ha contribuït a refermar el prestigi musical de la comunitat benedictina de Montserrat i, a través de la docència i de les composicions, ha mantingut i impulsat la tradició participativa de l'assemblea dels fidels en els cants de les celebracions al temple. Organista, director, musicòleg, compositor i docent, és l'artífex de les Trobades d'Animadors de Cant per a la Litúrgia, instaurades a Montserrat l'any 1970, que s'han organitzat ininterrompudament amb l'objectiu de facilitar a l'assemblea la participació en melodies de textos litúrgics. Fruit del treball del P. Gregori neix el llibre *Pregàries de la Litúrgia cantades en cànon*, editat per la Federació Catalana d'Entitats Corals (FCEC).

Per què són tan importants els cànons?

L'any 1970, en fer les Trobades d'Animadors de Cant per a la Litúrgia, vaig fer alguns cànons per facilitar la pràctica musical als participants de les Trobades. Els anys següents, després de moltes proves, en vaig compondre més. Executats en esglésies grans i amb una assemblea disposada a participar en el cant de la litúrgia, els resultats han estat bons.

Fer una pregària cantant sembla que t'arriba més. Per què és important pregar cantant?

No tothom ho pot dir. La pregària, conversa confiada amb Déu i contemplació de la seva grandesa i bondat, hi ha qui pot fer-la intel·lectualment i amb el cor, però no amb el cant. L'ús del cant en la pregària pot arribar més endins per a aquells qui per temperament o per formació humana poden fruit de la bellesa musical. La pregària cantada, en solitari o en grup, és més penetrant que el res sense cant. El cant afegeix un augment d'intimitat a la dicció del text litúrgic que ja té un contingut de pregària.

L'any vinent es compleixen 40 anys de les Trobades, que fan un bon servei a corals, grups de parròquia, fidels...

Aquestes Trobades van dirigits als animadors del cant en la litúrgia. Són populars, no acadèmiques. Volen ser un estímul per als qui, en participar-hi, veuen que són cridats a animar els cants a les parròquies o a altres comunitats i després, si ho creuen possible, veuen que també són cridats a fer, en institucions adequades, estudis musicals o pastorals més aprofundits. Sortosament s'han pogut escollir directors i ponents especialitzats tant en la direcció com en la pastoral.

Òscar Bardají i Martín

EL HIMNO AL AMOR

«Goza con la verdad»

«No se alegra de la injusticia, sino que goza con la verdad» (1Co 13, 6). El amor no experimenta ninguna alegría con la injusticia

que sufre el otro. El amor no puede hacer nada injusto. En el amor no tienen cabida la intriga ni el *mobbing* en ninguna de sus formas. El amor hace lo que es correcto. Es justo con el otro. Lo trata rectamente.

Por otro lado, el amor no se alegra nunca del mal ajeno. No goza si el otro sufre una desgracia, o si es herido y tratado injustamente. El amor desea que todos sean tratados con justicia, que puedan vivir rectamente. Tiene sensibilidad para aquello que hace bien al otro. Y tiene una fina antena para captar lo injusto, para percibir las acusaciones e inculpaciones injustas y para descubrir los comportamientos injustos.

El amor goza con la verdad. El concepto griego de verdad, *aletheia*, significa que se retira el velo que cubre la realidad. En el lenguaje de Martin Heidegger, *verdad* significa *desocultamiento del ser*. Lo verdadero sale a la luz. La realidad no es falseada a través de mis proyecciones, de mis lentes oscuras o de color de rosa con las que lo observo todo. El amor es una fuente de conocimiento. Me permite ver las cosas tal como son en su esencia. Y se alegra de lo que es.

Amor y verdad están unidos en su misma esencia. Sólo si amo al otro, puedo descubrir su verdad. El amor auténtico goza con la verdad. Sólo el amor me capacita para decir al otro la verdad. La mirada amorosa no valora ni juzga. Deja que la realidad sea como es. La verdad consiste en que la verdad aparece tal como es. Sólo el amor es capaz de reconocer la auténtica verdad.

Anselm Grün

(*El Himno al amor de San Pablo*, Editorial Sal Terrae, Santander 2008)

AGENDA

CRÒNICA

800 anys de la parròquia de Sant Miquel de Molins de Rei: romeria a Montserrat. Va tenir lloc el passat diumenge 1 de març, en la seva desena edició. Hi van participar prop d'un centenar de persones. D'entre els actes programats cal destacar la celebració penitencial i la missa conventual. Després del cant de la Salve i el Virolai per part de l'Escolania, el pare abat va saludar els pelegrins i va fer esment especial als 800 anys de la parròquia. Pròximament, es faran les xerrades que clouran el cicle dedicat a la commemoració: el 2 i el 16 d'abril, a càrrec del pare Cebrià Pifarré, monjo de Montserrat, i la germana Teresa Forcades, benedictina, respectivament. A les 21 h als locals parroquials. <http://parroquiasantmiquel.molinsderei.net>.

AGENDA

El bisbe Agustí i les comunitats neocatecumenals de la diòcesi. El passat 16 de març va assistir a l'entrega de la Bíblia a la comunitat de la parròquia de Sant Antoni Abat de Corbera de Llobregat i els propers 1 i 3 d'abril visitarà respectivament les de Sant Boi de Llobregat (parròquia de Sant Josep Obrer) i Sant Vicenç dels Horts (parròquia de Sant Antoni de Pàdua), per participar en altres dos moments significatius del

ESGLÉSIA DIOCESANA

Recés de Quaresma de les religioses i religiosos de la diòcesi.

El passat 7 de març al Col·legi Sant Ramon de Vilafranca del Penedès, el bisbe Agustí va conduir la reflexió d'aquest dia seguint diversos textos de sant Pau i esglaonant-la en tres fases: l'Inici de la vida consagrada, el seu creixement i la seva fi, emmarcada en aquest temps de Quaresma. A continuació, la setantena de participants, va celebrar l'Eucaristia i un dinar fraternal.

camí neocatecumenal: l'entrega de la litúrgia de les hores i del credo.

10 anys de Mans Mercedàries.

Fins al diumenge de Rams, 5 d'abril, és oberta l'exposició fotogràfica organitzada per commemorar els 10 anys de vida d'aquesta ONG arrelada a les religioses mercedàries. A finals de 1998 i després de l'experiència que uns professors del col·legi La Mercè de Martorell tingueren a Moçambic va sorgir entre algunes ex alumnes la necessitat de crear aquesta ONG, per tal de plasmar els valors rebuts durant l'educació a l'escola mercedària. Ara ja han fet 10 anys i, entre els diversos actes de l'aniversari, hi ha aquesta exposició que es pot visitar a la sala d'exposicions de l'Enrajolada, carrer de l'Aigua 1. Informació www.mansmercedaries.org.

Pastoral del Sord de Barcelona. Celebracions de Setmana Santa interpretades en llengua de signes per a sords: Dissabte 4 d'abril, 18.30 h, benedicció de Rams i missa a la

parròquia de Santa Teresa de l'Infant Jesús (Via Augusta 68, entrada pel jardí de c/ St. Marc), Barcelona.

ESPIRITUALITAT

Recés de Quaresma. 4 d'abril, 17 h. Organitzat pels Grups d'Oració i Amistat i dirigit pel P. Xavier Macua. Capella de la Llar Verge de Gràcia, c/ Les Carolines 16, Barcelona.

Recés de Pasqua. 26 d'abril, 10-18 h. La Casa d'Espiritualitat Claret, de Vic, ofereix aquesta activitat oberta, a càrrec de l'Equip Claretà de Vic. Informació i inscripcions: Casa d'Espiritualitat Claret, rambla St. Domènec 5, 08500 Vic, tel. 938 850 544 claretvic@claretvic.net.

FORMACIÓ

Cap de setmana «Encontre Matrimonial». 24-26 d'abril. Organitzat pel moviment «Encontre Matrimonial», està dirigit fonamentalment a parelles però també a sacerdots que vulguin aprofundir en la seva relació amb l'Església. Casa d'Espiritualitat Pare Manyanet de Begues. Informació: Carme i Fermí Oriol, tel. 932 188 876 - www.encontrematrimonial.org.

III Cicle Claret de Pensament: Filosofia, tecnociència, religió: camins de pau? Dilluns 20 i 27 d'abril i 4, 11, 18, 25 de maig, de 19.30 a 21 h. S'analitzarà com la pau pot arribar mitjançant la fe religiosa, pot tenir una fonamentació filosòfica i pot tenir el suport de la ciència i la tècnica. A càrrec de Ramon Alcoberro, Albert Florensa, José Sols i Xavier Melloni. Sala Pere Casaldàliga, Roger de Llúria 5, Barcelona. Informació i inscripcions: Fundació Claret, 934 761 450, info@fundacioclaret.org, www.fundacioclaret.org.

PREMIS I CONCURSOS

Concursos provida. Durant la propera tardor, del 6 al 8 de novembre, tindrà lloc a Saragossa un congrés internacional provida, amb el títol «Sensibilització: una simfonia per la vida» Des de l'organització d'aquest esdeveniment s'han llançat diversos concursos precisament per promoure la sensibilització de les persones envers el valor de la vida: un de pintura per a infants, un de relats per a joves i un altre de disseny de samarretes. Bases i inscripcions a www.zaragoza2009.org.

CULTURA

Concerts de Setmana Santa a Olesa de Montserrat. Diumenge 5 d'abril 17.30 h. Concert de Diumenge de Rams, amb el Cor Estudi, Quartet de Corda. Divendres 10 d'abril 19.30 h. Concert de Divendres Sant, amb la soprano Alba Bohigas. Organitzats pel Col·lectiu dels Misteris. Parròquia de Santa Maria.

CATEDRAL

Diumenge de Rams. 12 h. Benedicció de Rams a la plaça de la Vila i eucaristia a la Catedral de Sant Llorenç.

ECO DE LA PALABRA

La liturgia del perdón

Por lo que vamos diciendo sobre la reconciliación, no es que yo otorgue el perdón, sino que el perdón, antes de darlo, se ha de recibir. Más aún, ni siquiera perdono o reconcilio, sino que sólo hago partícipe al hermano, que tal vez me ha ofendido, del perdón y la reconciliación que Dios me ha concedido. Yo no soy mejor que el hermano, cuando menos, soy como él. Si sigo viviendo es porque Dios me ama, y por mucho que yo sea malo, débil o ignorante, Él sigue ofrendándose su perdón.

Todas estas vivencias, y otras también importantes, se concentran en la liturgia, en el sacramento. El llamado tradicionalmente «Sacramento de la Confesión», con más propiedad «Sacramento de la Reconciliación», es fuente inagotable de recuperación y renacimiento de la vida, en uno mismo, en la Iglesia y en el mundo.

Tal vez algún día hablaremos de todas las cuestiones que se plantean alrededor de este sacramento. Muchas de estas cuestiones tienen su respuesta en todo cuanto hemos venido hablando a propósito de la liturgia: el porqué de la liturgia, lo que pide, su lenguaje, la presencia de la comuni-

dad, su relación con la vida, la participación... Aquí sólo querríamos recordar que la Iglesia, en tanto que comunión del Pueblo de Dios, que vive de su amor perdonador, es a la vez el lugar de este mismo perdón ofrecido visiblemente (sacramentalmente) a todo el mundo. Así lo quiso Jesús.

Las consecuencias de este hecho no las había calibrado personalmente en toda su profundidad, hasta que tuve que explicar, delante de una asamblea bien cualificada, el significado teológico y espiritual de la palabra «Yo» en la fórmula de la absolución sacramental, que dice el sacerdote: «Yo te absuelvo de tus pecados».

Podemos pensar que, o bien es sublime, o bien es blasfemo. Porque el «yo» es, en primer lugar, el del presbítero que da la absolución, lo cual resulta sobrecogedor, si tenemos en cuenta que su persona puede estar cargada de miserias de todo tipo, como cualquier otro hermano. A la vez, este «yo» es el de Jesucristo viviente en su Pueblo, en su Cuerpo, en su Esposa, que es la Iglesia. Lo cual no deja de escandalizar a algunos, como aquellos fariseos que tildaron de blasfemo a Jesús cuando dijo al

paralítico: «Hijo, te son perdonados los pecados» (Mc 2,5). La mediación «demasiado humana» de la acción de Dios siempre escandalizará. La liturgia del Sacramento de la Reconciliación pone de manifiesto que:

—El perdón hay que pedirlo personalmente y con mucha sencillez.

—El perdón nos llega, regalado, por medios tan humanos y débiles, como la humanidad de Jesús o, incluso, pecadora, como la nuestra. Dios no se avergüenza de ello.

—El perdón es un derramamiento, por sobreabundancia, del amor que Dios ha otorgado a la humanidad redimida, que es la Iglesia, su pueblo.

La liturgia del Sacramento del Perdón manifiesta otras muchas cosas. Una de ellas, de no menor importancia, es la alegría. Y con la alegría una nueva mirada en el mundo, que tanta falta nos hace.

† Agustí Cortés Soriano

Obispo de Sant Feliu de Llobregat